KAZIMIERZ GURDA
BISKUP SIEDLECKI

List pasterski Biskupa Siedleckiego
KAZIMIERZA GURDY
na Adwent
(2026)

Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego, Drodzy Siostry i Bracia!

Rozpoczynamy Adwent, który dla nas, wierzących w Chrystusa, jest czasem duchowego przygotowania na podwójne przyjście Bożego Syna: na Jego pierwsze przyjście jako zapowiedzianego Mesjasza, który narodził się w Betlejem i na drugie przyjście, które nastąpi podczas paruzji. Przygotowując się do uroczystości Bożego Narodzenia, przez udział we Mszach świętych zwanych roratami, rekolekcje parafialne i spowiedź sakramentalną, przygotowujemy się jednocześnie na powtórne nadejście Chrystusa jako sędziego na końcu czasów, o czym mówi nam dzisiejsza Liturgia słowa. Ewangelista św. Marek, przytaczając słowa Jezusa: „Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie" wzywa nas, abyśmy trwając w Bożej łasce, byli przygotowani na Jego drugie przyjście.

Pomiędzy pierwszym a drugim przyjściem naszego Zbawiciela jest czas Jego obecności w Kościele. Ten, który przyszedł i przyjdzie, jest obecny ze swą łaską z tymi, którzy w Niego uwierzyli, którzy w ciągu roku liturgicznego przeżywają we wspólnocie Kościoła tajemnice swego zbawienia. Kościół w Polsce proponuje, aby wierni - w tym rozpoczynającym się roku liturgicznym i duszpasterskim - pochylili się nad tematem: „Parafia wspólnotą misyjną". Trzeba więc, abyśmy w tę pierwszą niedzielę Adwentu, zastanowili się wspólnie, co to znaczy, że Kościół, parafia jest wspólnotą misyjną.

Drodzy Bracia i Siostry! Kościół misyjny to Kościół, który z odwagą i zaangażowaniem głosi Jezusa Chrystusa jako jedynego Zbawiciela człowieka i świata. Głosi Go zarówno tym, którzy już wierzą w Jezusa, po to aby umocnić ich wiarę, jak i tym, którzy w Niego jeszcze nie wierzą lub o Nim nie słyszeli. To są dwie przestrzenie działalności misyjnej Kościoła i obie są ważne. W ten sposób chcemy patrzeć na nasz Kościół diecezjalny i na nasze parafie.

Nasz Kościół diecezjalny i nasze parafie pragną być wspólnotami misyjnymi w pierwszym, jak i w drugim znaczeniu. Z naszej diecezji pochodzą księża, siostry zakonne i wierni świeccy, którzy głoszą Chrystusa w krajach misyjnych. Pracują duszpastersko m. in. w Boliwii, Peru, Brazylii, Paragwaju, Burkina Faso i na Kubie. Za ich posługę bardzo im dziękujemy. Ich posługę nasz Kościół diecezjalny wspiera modlitwą, szczególnie zanoszoną przez członków Kół Żywego Różańca i pomocą materialną, a także przez organizowanie w parafiach dziecięcych i młodzieżowych Kół Misyjnych, prowadzenie wolontariatu misyjnego, który przygotuje młodych, przyszłych misjonarzy, a także tworzenie wśród dzieci grup Kolędników Misyjnych, które w okresie Bożego Narodzenia prezentują w naszych kościołach parafialnych program ukazujący sytuację w konkretnym kraju misyjnym, a kolędując po naszych domach zbierają ofiary dla swoich rówieśników w krajach misyjnych.

Nasz Kościół diecezjalny i nasze parafie są coraz bardziej świadome także drugiego wymiaru swej misyjności, tej odnoszącej się do środowiska, w którym żyją. Wierni należący

do parafii coraz bardziej dostrzegają potrzebę zaangażowania się w głoszenie Chrystusa, bycia świadkami wiary w Niego wobec swych braci i sióstr, którzy zostali ochrzczeni, ale utracili wiarę w Chrystusa, bądź oddalili się od Niego albo o Nim w ogóle nie słyszeli. To jest rzeczywistość, której nasze wspólnoty parafialne bardziej lub mniej doświadczają. W związku z proponowanym hasłem tego roku duszpasterskiego: „Parafia wspólnotą misyjną", każda parafia winna zastanowić się, jak może zaangażować w pracę misyjną tych, którzy do niej należą, tym bardziej, że mamy coraz mniej księży i sióstr zakonnych, którzy do tej pory, w dużej mierze, angażowali się w misyjność Kościoła. Potrzeba więc, by wierni świeccy bardziej niż dotychczas poczuli się wezwani do działalności misyjnej.

Chciałbym zatem, aby w tym roku duszpasterskim, katoliccy rodzice jeszcze mocniej uświadomili sobie, że to oni są pierwszymi głosicielami i misjonarzami Chrystusa wobec swych dzieci. Drodzy rodzice, bardzo wam dziękuję, że uczycie dzieci modlitwy i razem z nimi się modlicie, że prowadzicie je kościoła, uczestniczycie wraz z nimi w przygotowaniu do sakramentów świętych: pierwszej spowiedzi, Pierwszej Komunii Świętej i bierzmowania. Proszę Was jednocześnie rozmawiajcie ze swoimi dziećmi na tematy związane z wiarą w Jezusa i przynależnością do Kościoła oraz sami żyjcie tą wiarą i bądźcie świadkami Chrystusa. Starajcie się również być aktywni w życiu swojej parafii.

Jestem bardzo wdzięczny za wszelką współpracę pomiędzy duchownymi a wiernymi świeckimi. Powinna być ona widoczna przede wszystkim w funkcjonowaniu Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Rady ds. Ekonomicznych. Ksiądz proboszcz jako przewodniczący Rady Parafialnej i odpowiedzialny za życie duchowe i materialne parafii, winien angażować radnych, a przez nich wszystkich parafian, do wypełniania zadań, które oni mogą wykonać. Może to się dokonywać zarówno w trosce o sprawy materialne parafii, jak i w trosce o sprawy duszpasterskie. Nie wszystko musi robić sam ksiądz proboszcz czy ksiądz wikariusz.

Dziękuję za zaangażowanie wielu osób świeckich w liturgię sprawowaną w kościołach i kaplicach, którą pełnią jako lektorzy, ministranci, psałterzyści, kantorzy, członkowie chórów i scholii, coraz częściej również jako nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej a w przyszłości jako diakoni stali. Jestem wdzięczny za zaangażowanie wiernych w katechezę parafialną, pomoc księżom w przygotowaniu dzieci i młodzieży do sakramentów świętych, w których działa Chrystus nas Zbawiciel.

Wyrażam wdzięczność wszystkim, a zwłaszcza członkom licznych grup modlitewnych, wspólnot i stowarzyszeń działających w parafiach, którzy pod przewodnictwem księdza proboszcza obejmują swoją modlitwą i świadectwem wierności Jezusowi tych, którzy nie uczestniczą w życiu parafialnym, których w naszych kościołach nie widzimy albo widzimy ich rzadko. Każdy z nas powinien być także gotowy do powiedzenia dzisiaj wobec innych: *ja wierzę w Jezusa Chrystusa, należę do Jego Kościoła*, pomimo, że mogą go spotkać z tego powodu niechęć czy odrzucenie.

Drodzy Bracia i Siostry! Pamiętajmy, że Jezus powołał Kościół, by mógł w nim kontynuować dzieło zbawienia człowieka i świata. Kościół misyjny jest więc ze swej natury wspólnotą, w której, każdy, kto poszukuje zbawienia, może je znaleźć w Chrystusie dzięki wierze w Niego i dlatego Kościół odważnie głosi prawdy wiary i wartości, także te niewygodne dla laickiego świata. Staje zatem po stronie życia, a przeciw tym, którzy uchwalają prawo do aborcji i eutanazji, broni świętości małżeństwa i rodziny wbrew tym, którzy chcą je niszczyć, przeciwstawia się także złu i niesprawiedliwości społecznej.

Kościół misyjny, to Kościół, który zachowuje w swym nauczaniu ciągłość prawd wiary. Misjonarze wyjeżdżający na misje do dalekich krajów, głoszą te same prawdy, które głoszone są w całym Kościele. Nauczają tego, co zawsze, wszędzie i przez wszystkich było głoszone, jak pisał św. Wincenty z Lerynu w V wieku. Kościół misyjny to Kościół, który trwając w nauczaniu Jezusa przekazanym przez Apostołów, przeciwstawia się sektom, a dzisiaj - różnych sekt i grup, które nie uznają nauki głoszonej i zachowanej od początku przez Kościół - jest wiele. Ich przedstawiciele pojawiają się i w naszych wspólnotach parafialnych, pragnąc zdobyć nowych słuchaczy i zwolenników. Potrzeba nam krytycznego spojrzenia na ich manipulacje.

Bycie Kościołem misyjnym to także trwanie w tradycji swojego Kościoła lokalnego, poznanie jego historii, duchowości, jego świętych i błogosławionych. Trzeba nam odwoływać się do ważnych postaci, które kształtowały jego duchowość. Mówiąc o naszym Kościele diecezjalnym powinniśmy pamiętać o biskupach Janie Marcelim Gutkowskim i Beniaminie Szymańskim, rezydujących w XIX wieku w Janowie Podlaskim, którzy zostali przez cara usunięci z diecezji, ponieważ stawali w obronie praw Kościoła i po stronie prześladowanych unitów. Winniśmy pamiętać o Błogosławionych Męczennikach z Pratulina, broniących jedności Kościoła i jedności z Ojcem Świętym, których papież Leon XIV wskazał jako szczególnych orędowników dla katolików, którzy są dziś prześladowani za wiarę. Nie możemy nie pamiętać o Słudze Bożym biskupie Ignacym Świrskim, „człowieku Bożym" jak nazwał go w homilii pogrzebowej bł. kardynał Stefan Wyszyński. W naszą kościelną tożsamość wpisuje się pobożność maryjna, przejawiająca się w naśladowaniu wierności Maryi, swemu Synowi i Jego Kościołowi. Dzięki temu wewnętrznemu duchowemu bogactwu, nasz Kościół może wypełnić swą misję głoszenia Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii.

Bracia i Siostry. Niech ten rozpoczynający się nowy rok liturgiczny i duszpasterski pomoże nam jeszcze lepiej zrozumieć istotę Kościoła, jako wspólnoty założonej przez Chrystusa, w której On kontynuuje swe zbawcze dzieło. Niech pomoże nam pełniej zaangażować się w życie naszych wspólnot parafialnych, poczuć się odpowiedzialnymi za przekaz Ewangelii i prawd wiary, które Kościół od początku głosi, a także budować więzi zaufania i wzajemnej pomocy pomiędzy duchownymi i świeckimi. Mamy sobie wzajemnie pomagać, czuwać, aby na końcu czasów stanąć z ufnością przed Sędzią żywych i umarłych.

Wszystkim Diecezjanom na owocne przeżycie czasu Adwentu i realizację programu nowego roku duszpasterskiego z serca błogosławię w Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

KAZIMIERZ GURDA BISKUP SIEDLECKI

+ Kazimierz Gurda

BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 1429/2026
Siedlce, dnia 26 listopada 2026 r.

List pasterski należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w I niedzielę Adwentu, 29 listopada 2026 r.

+ Grzegorz Ludwikowski

WIKARIUSZ GENERALNY

PL-08-110 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62 - tel. 25/6442195, fax 25/6448744